

JEJÍ

Když dojde k nejhoršímu,

VINA

vždy se najde někdo, koho obvinít...

14

THRILLER

ANDREA MARA

přeložil Jan David

J E J Í

V I N A

Copyright © Andrea Mara, 2021
First published as ALL HER FAULT in 2021
by Bantam Press, an imprint of Transworld.
Transworld is part of the Penguin Random House group
of companies.

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Jan David, 2025
Cover © Martin Stehlík, 2025
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2025

ISBN 978-80-277-6620-8 (pdf)

JEJÍ VINA

ANDREA MARA

přeložil Jan David

VENDETA

Nicole, s láskou

ČÁST PRVNÍ

Listopad 2018

1

Marissa Pátek

Dům vypadal jako kterýkoli jiný, dveře jakbysmet. Úplně normální. Poněkud obyčejný. Marissa čekala něco úplně jiného. Stiskla zvonek a couvla. *Co vlastně čekala?* Nejspíš něco trochu vznešenějšího. Jenny se na školním večírku zdála tak spořádaná. Marisse došlo, že si o ní udělala obrázek, který jaksí neladí s tímhle značně tuctovým domem a značně tuctovými dveřmi.

Při čekání se jí hlavou honily myšlenky na to, co si naplánovali na víkend. Musí zaskočit do kanceláře – audit je čeká už za pár týdnů, a tak si musí znovu projít složku k případu Fenelon. A pak tu byl její tenisový zápas a čtenářský kroužek – a to ještě sakra nedopsala tu knihu.

Zaslechla kroky. Skrz okénko ve dveřích spatřila přícházet Jenny, která hned nato otevřela. Jenny to však nebyla. Žena byla drobného vzrůstu a na hlavě měla hnízdo vzpurných hnědých kadeří a v ruce utěrku na nádobí. Chůva? Nevypadala ale jako všechny ty chůvy a au pair, které Marissa vídala každé ráno, když vysazovala Mila ve škole.

„Zdravím. Jsem Marissa a přišla jsem pro svého syna Mila,“ pronesla k ženě.

„Aha, tak to jste si asi spletla dům. Tady žádný Milo není.“

„Myslíte?“ opáčila Marissa a vylovila z kabelky telefon. „Promiňte, radši se podívám...“ Rozklikla zprávu a přečetla ji nahlas.

„Tudor Grove 14...“ vzhledla k ženě. „Promiňte, jaké je tohle číslo?“

„Čtrnáctka to je, ale žádný Milo tu není. Jsem tady sama.“

Marissa potřásla hlavou a znovu se podívala na zprávu, jako by se snad za uplynulých několik vteřin mohl její obsah změnit. Ukázala ji ženě.

„Přece nejsem blázen, koukněte. Že je tam napsáno Tudor Grove 14?“

Žena přikývla. „Někdo vám musel dát špatnou adresu. Určitě. Zavolejte jim a uvidíte.“

Když začala žena zavírat dveře, Marissa pocítila první bodnutí nejistoty. Úplně stejné, jako když nemohla Mila minulý víkend najít na hřišti – věděla, že tam někde je, ale neměla klid, dokud ho pár vteřin nato nespátřila. Teď ho ale nikde neviděla. Teď stála v Jennyině domě a žena, která tou Jenny nebyla, před ní zavírala dveře.

„Počkejte! Promiňte, vadilo by vám, kdybych se tady během hovoru chvíli zdržela pro případ nějakých nejasností?“

Ženiny laskavé hnědé oči prozrazovaly, že netuší, o jakých nejasnostech to Marissa mluví, ale dveře nechala otevřené. Marissa stiskla v Jennyině zprávě tlačítko Volat a čekala na vyzváněcí tón. Žádný se neozval. Jen nějaké automatické sdělení.

Volané číslo neexistuje.

Nejistota se změnila v mírnou paniku.

„Nefunguje to,“ řekla Marissa ženě chraptivým hlasem.

„Pojďte dovnitř,“ odvětila žena a doširoka otevřela dveře. „Přijdeme na to společně. Musí jít o nějakou závadu na straně operátora.“

Žena mluvila dál a Marissa ji následovala do kuchyně a cestou se dál pokoušela dovolat Jenny. Odpovědí jí však bylo stále stejné sdělení.

Volané číslo neexistuje.

„Takže, ten, komu se snažíte dovolat – kdo to je?“

„Jmenuje se Jenny. Jedna z maminek ze školy. Můj syn Milo si dnes hraje s jejím synem Jacobem. Mám ho vyzvednout na téhle adrese.“ Jednotlivá slova z ní vycházela v nárazech přerývaného dechu.

Ukázala ženě Jennyinu zprávu.

Adresa je Tudor Grove 14. Kdybych ještě nebyla doma z práce, bude tam s chlapci moje chůva Carrie.

Žena naklonila hlavu, ve tváři zmatený pohled.

„To nechápu,“ pokračovala Marissa. „Jestli je tohle její adresa, tak proč tady není ona?“ vyhrkla se zrychleným dechem. „Proč tady není Milo?“

„A vy jste u ní nikdy nebyla?“

„Ne, nikdy – Milo začal letos chodit do školy a dnes si s Jacobem hraje poprvé.“ Polkla, zalapala po dechu a pokusila se ho zpomalit. „Jenny jsem poznala na školním večírku a byla moc milá – nechápu, co se to děje. Jak by si mohla splést svou vlastní adresu?“

„Máte čísla na ostatní rodiče ze třídy? Mohla byste někomu z nich zavolat o správnou adresu.“

No jistě. Přesně to musí udělat. Sarah Rayburnová bude určitě mít na Jenny číslo – Sarah přece zná každého. Musí to mít nějaké jednoduché vysvětlení. Marissa našla Sařino číslo a vytočila ho. Sarah to zvedla a zněla překvapeně.

„Marisso, jak se máš?“ řekla hlasem, který říkal spíš *Proč mi voláš v pátek o půl šesté?*

„Sarah, máš číslo na Jenny Kennedyovou? Milo si dnes hraje s Jacobem, ale Jenny mi asi poslala špatnou adresu a já teď nevím, kde ho mám vyzvednout!“ Marissa se zasmála, ale vyznělo to spíš hystericky.

„Marisso, to musí být nějaký omyl. Nespletla sis datum?“

„Jak to myslíš?“

„Milo nemůže být s Jacobem – Jacob je totiž dnes u nás.“

V té chvíli se Marisse podlomily nohy. Telefon jí vypadl z ruky, zhroutila se ke stěně a zahleděla se na ženu vedle sebe.

„Kde je můj syn?“ špitla a klesla na podlahu.

2

Marissa Pátek

Esther – tak se jmenovala majitelka toho domu, který nepatřil Jenny. Marissa to jméno zaslechla, když žena zvedla ze země její telefon a představila se Sarah, s níž pokračovala v hovoru.

„Jsem tady s vaší přítelkyní, trochu ji to vzalo.“ Esther hovořila do telefonu a přitom klečela vedle Marissy. „Takže – Sarah, že? Nemáte náhodou správné číslo na ženu jménem Jenny?“

Přešla ke stolu a s telefonem přitisknutým mezi uchem a ramenem si něco zaznamenala na zadní stranu obálky.

„Jste laskavá. Zavoláme jí. Říkáte, že Jennyin chlapec je teď u vás? Víte to jistě? Jistě, chápu. Ano, dáme vám vědět. Tak zatím na shledanou.“

Esther se podívala na Marissu a hovor ukončila.

„Mám vaší kamarádce zavolat sama?“

Marissa znovu přikývla. Až na to, že Jenny nebyla její kamarádka, nebo ano? Potkaly se jen jednou, tu noc na školním večírku. Daly se do řeči poté, co zjistily, že mají na sobě stejné šaty. *Buď se budeme jedna druhé celý večer vyhýbat, nebo se tomu zasmějeme a uděláme si pár selfíček,* řekla tehdy Marissa

Jenny, nesmělé ženě z Corku, pod jejímž nenápadným zevnějškem se zjevně skrýval smysl pro humor. A tak když Jenny v textovce pozvala Mila, aby si odpoledne hrál s jejím synem, Marissa neváhala ani vteřinu – vždyť se přece probiha *znaly*. Nebylo to jako posílat své dítě k někomu cizímu. Nebo ano? Kristepane, nebo snad *bylo*?

Esther měla ve tváři zvláštní výraz. Čekala, telefon u ucha, oči upřené na Marissu. Pak se její výraz změnil.

„Haló? Je to Jenny? Vy mě neznáte, ale jsem tady s vaší kamarádkou Marissou. Ze školy, kam chodí váš syn. Ano. Myslela si, že je dnes její syn u vás, ale nejspíš došlo k nějakému nedorozumění. Dám vás na hlasitý odposlech.“ S těmi slovy položila telefon na kuchyňský stůl.

„Zdravím, jsem pracovně pryč, ve Francii,“ pravil hlas z telefonu. „Na dnešek jsem k nám žádné děti nezvala – Jacob je u Sarah Rayburnové, ne?“

„Ale psala jsi mi to do textovky,“ řekla Marissa. „Posílala jsi mi zprávu, abychom se na to domluvily.“

„Ne, já žádnou zprávu neposílala... Nevím, co se mohlo stát – není ve třídě ještě nějaký jiný Jacob?“

Esther pozvedla na Marissu obočí – mohlo to být tím?

No jistě! Jacob... Wilcox? To je ono. Bože, chová se jako pitomec a natropí takový zmatek. Začala se zvedat na nohy, ale pak se zarazila. Dávalo by to smysl jen za předpokladu, že se ta druhá matka jmenuje taky Jenny. A stejně to nevysvětlovalo, proč jí Jenny dala špatnou adresu.

Marissa vstala a sebrala ze stolu telefon.

„Jenny, pošleš mi číslo na matku Jacoba Wilcoxe?“

Když jí kontakt pár vteřin nato pípl na telefonu, Esther i Marissa se na něj zadívaly, ale neřekly ani slovo. Matka Jacoba Wilcoxe se nejmenovala Jenny – jistěže ne. Muselo

ale existovat nějaké vysvětlení. Něco, co bude dávat smysl, až s ní budou mluvit.

Esther stiskla tlačítko Volat a znovu dala telefon na hlasitý odposlech.

Po chvíli, která se zdála jako celá věčnost, se na druhé straně ozval hlas.

„Haló? Promiňte, jenom vyběhnu ven,“ pronesl hlas plechovým tónem, „tady v baru je špatně slyšet. Haló?“

Esther se podívala na Marissu a otevřela ústa k odpovědi.

„Zdravím, jsem kamarádka Marissy Irvinové. Její syn Milo je ve třídě s vaším synem Jacobem a říkaly jsme si, jestli dnes není Milo u vás.“

„Ne, Jacob je u mé tchyně. Promiňte, mám tady nějakou práci a špatně vás slyším. Jak vás napadlo, že je u nás?“

„Nějak jsme to popletly. Děkujeme za váš čas,“ řekla Esther a ukončila hovor. Podívala se na Marissu. „A co Milův táta? Třeba ho vyzvedl ze školy a zapomněl vám to říct.“

Peter. To by mohla být pravda. Zaplavila ji vlna předčasné úlevy, když vytáčela číslo svého manžela.

„Já vím, já vím – večer s pizzou!“ spustil do telefonu. „Jenom pošlu posledních pár dokumentů a jedu domů. Jak si Myška Milo užil hraní?“

„Petere, on není s tebou?“

„Milo? Ne, jsem ještě v práci. Stalo se něco? Proč není s tebou?“

„Měl si hrát s kamarádem, ale když jsem ho přišla vyzvednout, nebyl tam. Byl to nějaký jiný dům. Máma toho kamaráda mi dala špatnou adresu,“ vyhrkla hlasem plným paniky.

„Tak jí zavolej,“ řekl, „a zeptej se na adresu.“

„To jsem udělala, ale nebyla to ona.“ Věděla, že její slova nedávají smysl. „Ten člověk, co to odpoledne domlouval, se

podepsal jako ‚Jenny‘, ale nebyla to ta Jenny, kterou znám. A to číslo je nedostupné.“

„Ale určitě jsi té matce volala, abyste si to odpoledne potvrdily, ne?“

„Ne, všechno jsme domlouvaly v textovkách.“ Ach bože, měla jí zavolat. Proč jenom nezavolala?

„Tak jo, hned odcházím z kanceláře. Musíme zavolat na policii – uděláš to? A hned potom začni obvolávat rodiče všech dětí ze třídy. Uvidíme se doma.“

Položila to a vytočila 999.

Nakonec Esther vezla Marissu domů, aby se mohla soustředit na telefonování. Marissa by prý stejně asi nezvládla řídit. Při vytáčení každého z čísel se jí třáslы ruce. Pokaždé dostala tutěž odpověď – *Ne, není tady, můžu nějak pomoci? Musí jít o nějaký omyl.* Pod každým závěrečným *Dejte nám vědět* byla v ustara-ných hlasech zároveň slyšet jakási úleva – *Díky bohu, že to není moje dítě.* Když Esther vjela na příjezdovou cestu, Marissa vyskočila z auta v náhlém přívalu naděje, že bude Milo docela určitě sedět u dveří. Že nějak sám zvládl cestu ze školy. Volala jeho jméno, znovu a znovu, dívala se kolem celého domu, přičemž ji napadlo, jestli by dokázal přelézt boční branku a dostat se na zahradu za domem. Proběhla domem k zadnímu vchodu, tápajícíma rukama odemkla dveře a vyběhla do zahrady. Znovu zavolala jeho jméno. Nic. Nikde nikdo.

Esther šla za ní do domu a teď stála v kuchyni.

„Venku stojí policejní auto a vystupují z něj dva členové gardy. Oni na to přijdou, nebojte. Posadte se tady,“ řekla a poklepala na stoličku u snídaňového baru. Marissa si ale nesesla. Vytáhla z kapsy telefon a vytočila další číslo, na které už ale volala. Začínala ztrácet přehled a docházela ji

čísla. Jsou ve třídě nějakí rodiče, které nemá v telefonu? Bude to vědět Ana? Počkat, co když to s Anou nějak souvisí? Co když vůbec nikam neodjela?

Zazvonil zvonek, ačkoli bylo otevřeno. Marissa uviděla na schodech oba strážníky a kývla na ně, ať jdou dál.

„Musím zavolat Aně – své au pair,“ řekla rychle, než kterýkoli ze strážníků stačil něco říct. „Odjela na víkend pryč a dnes si vzala volno, ale možná se mi ty víkendy popletly a Mila vyzvedávala ona...“

Stiskla Anino číslo a čekala, zatímco telefon vyzváněl. Přitiskla si ho k uchu, až to bolelo. Nic. Zkusila to znovu. Pořád nic.

„Paní Irvinová,“ řekla jedna ze strážníků, světlolasá žena něco po třicítce s přísným, ale nijak nelaskavým pohledem. „Jsem detektiv seržant McConvilleová a tohle je detektiv Gardy Breen.“ Pokývla na svého kolegu – vysokého, štíhlého muže s mírně znuděným výrazem. „Můžete nám povědět, co se stalo?“

A tak Marissa mluvila, zatímco Esther připravovala čaj a strážník Breen si dělal poznámky. Každých pár minut se na chvíli odmlčela, aby zkusila znovu volat Aně, ale pokaždé bezvýsledně. Zkusila vytočit číslo z textovky od „Jenny“, načež telefon podala strážníkům, aby se přesvědčili.

„Je nedostupné, ale nevím, co to znamená.“

Aniž by se na sebe ti dva podívali, Marissa vycítila, že se mezi nimi odehrává nějaká bezhlasná konverzace. Ať se na to podívala z jakéhokoli úhlu, neexistující číslo nevěstilo nic dobrého.

„Kolik je vašemu synovi let, paní Irvinová?“

„Teprve čtyři,“ odvětila Marissa a zlomil se jí hlas. Znovu zkusila Anino číslo.

Zvuk klíče ve dveřích ji přiměl vyskočit a vyběhnout do chodby. Dovnitř vešel Peter, ale sám – Milo za ním neběžel. Kousek po kousku jí z rukou vyklouzávalo jedno stéblo za druhým.

„Petere, kde je?“ zeptala se a schoulila se na jeho hrudi. Objal ji a obličej skryl v jejích vlasech.

„Bude to v pořádku, slibuju. Najdeme ho. Jsou strážníci v kuchyni?“

Přikývla, zavedla ho tam, představila mu McConvilleovou, Breena i Esther a vysvětlila, že je to skutečná obyvatelka domu na Tudor Grove 14.

Breen, který se svými světle blondatými vlasy a zrudlou tváří vypadal, jako by právě vyšel ze školy, v koutě místnosti telefonoval. Hledal majitele „Jennyina“ čísla? Marissa se snažila poslouchat, ale strážník v podstatě šeptal.

„Nemůže něco vědět Ana?“ zeptal se Peter.

„Nemůžu se jí dovolat. Měla by být v Galway se svým přítelem, ale z nějakého neznámého důvodu mi to nebere.“

Hleděli jeden na druhého a nevěděli, co říct.

McConvilleová si odkašlala, ve velkých očích stále vážný, ale zároveň soucitný výraz.

„Měla byste nějakou aktuální Milovu fotku?“

V tom okamžiku na Marissu plnou silou dolehla realita. Tohle není žádný omyl. Její syn je oficiálně pohřešovaný.

3

Marissa Pátek

Od té chvíle všechno běželo omračující rychlostí, ale Marissa to sledovala jako ve zpomaleném filmu. Seděla jako zkoprnělá a třela si jizvu na bradě. Peter seděl u stolu a v telefonu hledal Milovu fotku. Esther připravovala další čaj. McConvilleová byla zaměstnána svým telefonem, na němž se pokoušela najít číslo na Milova učitele, pana Williamse. Přece si vzpomene, kdo Mila vyzvedával. Marissa se pokusila vybavit si zástup rodičů po konci vyučování. Učitel přešel dvůr k čekajícím rodičům a jednomu po druhém předával prvňáčky. Každé z dětí muselo zvednout ruku, jakmile poznalo svého rodiče nebo hlídačku, a učitel žádné z nich nepředal, dokud všechno neproověřil. Většinu dětí však vyzvedávala pestrá směsice lidí a každý den tak pro ně přišel někdo jiný – rodič, prarodič nebo chůva. Když ale dítě zvedlo ruku, opravdu učitel ověřil, kdo ho vyzvedává?

Breen se díval na Milovu fotku v Peterově telefonu a dělal si poznámky.

„Co měl dnes Milo na sobě?“

„Školní teplákovku. Jo, a taky svou oblíbenou pláštěnku. Je zářivě zelená se stříbrnými dinosaury. Miluje ji.“

„A má Milo nějaké charakteristické rysy?“ zeptal se.

Dobrá otázka. Počítá se piha na noze nebo dolíček na bradě? Znovu ji zadusil strach a šok, když pomyslela na jeho drobnou nožku a jasně blondatou hlavu.

„Ne, žádné,“ říkal Peter. „Možná jsou nápadné jeho vlasy – jsou o něco delší než u většiny jiných chlapců. A na svůj věk je docela malý.“

„Nějaké zdravotní obtíže?“

„Má intoleranci na mléčné produkty,“ špitla Marissa, „a nejí koryše, protože si myslíme, že by mohl být alergický i na ně, ale nevíme to jistě.“

Breena taková informace zjevně zmátla. Zkusila to tedy jinak.

„Peter je alergický na koryše, takže doma žádné nemáme – máme v plánu nechat Mila otestovat, pro jistotu. Jednou měl zvláštní reakci na paracetamol, tak mu ho nedáváme, a taky má intoleranci na mýdlo – vždycky se po něm osype.“

Breen se na ni skepticky podíval. Možná na alergie a intolerance nevěřil.

„Dobře. Ještě něco, podle čeho by byl poznatelný?“

„Na svůj věk je neobyčejně bystrý. Má hlavu na čísla a je úplně posedlý barvami. V jednom kuse mluví o barvách různých věcí, i takových, jejichž barvu nevidíme, jako jsou písmena a čísla. Někdo by si ho podle toho mohl všimnout, když ho uslyší...“ Marissa se odmlčela, když si všimla Breenových pozvednutých obočí. Něco takového slyšet nepotřeboval – k ničemu to nebylo.

McConvilleová se vydala k nim, ruku přes mluvítko telefonu.

„Zjistila jsem číslo na pana Williamse, zrovna mu volám,“ řekla jim.

Peter vzal Marissu za ruku.

„Určitě by zavolal, kdyby Mila nepřišel nikdo vyzvednout – učitelé si přece takové děti neberou domů.“

„Já vím, já vím,“ řekla Marissa tichým, napjatým hlasem. Jistěže si učitelé neberou děti domů. Tedy pokud se nepomátnou. A pan Williams – pupkatý muž středního věku a s bezstarostným úsměvem – nebyl ten typ. Jenže jak se takový pomatený člověk vlastně pozná?

„Pan Williams? Tady detektiv seržant McConvilleová z blackrocké gardy. Volám vám ohledně jednoho dítěte z vaší třídy. Pamatujete si, kdo dnes vyzvedával Mila Irvina?“

Marissa s Peterem se oba najednou napřímili, aby lépe slyšeli.

„Ano, a jste si jistý?“ zeptala se McConvilleová a podívala se na ně. „A nic vám nepřipadalo zvláštní? Dobrá. Ještě s vámi možná budeme potřebovat večer mluvit. Předtím zavoláme, jestli už jste zpátky.“

„Tak co – kdo to byl?“ vyhrkla Marissa dřív, než McConvilleová stačila zavěsit.

„Prý Mila vyzvedla hlídačka. Můžete mi dát její číslo a celé jméno?“

Marissu zaplavila vlna úlevy.

„Ana Garcia. Možná to odpolední hraní zrušili nebo si uvědomila, že došlo k nějakému omylu. Zkusím jí znovu zavolat.“

Marissa vytočila číslo, ale zase marně. Podala telefon McConvilleové, která si číslo uložila do svého telefonu a znovu zavolala na stanici. Přešla do chodby.

Peter vstal a prohrábl si rukou vlasy.

„Ale nemá být pryč? Nejela do Galway?“

Marissa rozhodila ruce.

„Já nevím, Petere! Dělán, co můžu, abych to nějak dala dohromady. Jen co se jí dovoláme, dozvíme se víc. Hlavně že Mila vyzvedla ona.“

McConvilleová se vrátila do kuchyně a podívala se z jednoho na druhého.

„Jak dlouho svou chůvu znáte?“

„Bože můj, co tím chcete říct?“ zeptala se Marissa a Peter klesl do židle.

„Musíme probrat všechny možnosti. Znáte ji dobře?“

„Jistěže ano!“ vykřikla Marissa. „Hlídá Mila už víc než rok a moc jí to s ním jde.“

„Má tady nějaké vazby? Má v Irsku rodinu?“

„Ne, všichni jsou v Peru, ale má přítele. Je to taky Peruánec a pracuje v call centru ve městě nebo v průmyslové zóně v Sandyfordu. To už si nepamatuju.“

„Kde bydlí?“

„Ona je ubytovaná ve sdíleném domě v Dún Laoghaire, ale nežijí spolu.“

Peter ji přerušil.

„Ne, žijí spolu – je to jeden z těch kluků z toho domu. Tak se taky poznali.“

Marissa se na něj podívala. Jak to, že se o tom Ana nikdy nezminila? Vlastně spolu ale o jejím osobním životě moc nemluvily – většinou spíš o Milovi a o tom, co spolu ten den dělali.

„Každopádně jí naprosto důvěřujeme. Jestli dnes vyzvedla Mila, je všechno v pořádku.“

Breen se podíval na McConvilleovou a přistrčil přes stůl k Marisse zápisník a pero.

„Napíšete nám její adresu? Někoho do toho domu pošleme, když pořád nezvedá telefon.“

Marissa zvedla třesoucí se rukou pero.

„Vlastně její adresu neznám...“ Podívala se na Petera. „Ty ano? Je to někde u ulice Tivoli Road, ne?“

„Není to kousek od kruhového objezdu v Glenageary? Počkej,“ řekl. „Měl bych ještě mít v e-mailu její životopis.“

Zatímco kličal a přejížděl prstem po displeji telefonu, mlčky ho sledovaly čtyři páry očí.

„Sakra,“ zabručel si pod vousy asi po minutě. Vzhlédl k ostatním. „Je to adresa, kde bydlela, když se o tuhle práci ucházela – byt v centru města. Když jsme ji najali, přestěhovala se do Dún Laoghaire. Tu adresu ale asi nemám.“

„To nevadí,“ řekl Breen, ač to zjevně nebyla pravda. „Znáte jméno jejího přítele, abychom mohli najít jeho?“

„Seb,“ odpověděla Marissa. „Seb... Příjmení neznám. Lidi vám přece hned neříkají své příjmení.“ Otočila se na Petera a Esther a hledala v nich oporu.

„Já ho taky neznám,“ řekl Peter. „Moc jsem Anu neviděl – to byla Marissina doména.“

Marissa zvedla telefon a znovu zkusila vytočit Anino číslo.

„Nemůžete ji třeba lokalizovat pomocí GPSky?“ zeptala se, když vyzváněcí tón znovu utichl.

McConvilleová přikývla. „Pokud má ten telefon stále zapnutý, je to dobré znamení.“

Z její snahy ji uklidnit se Marisse sevřel žaludek. Jaké dobré znamení? Že se její chuva nevysvětlitelně nevypařila s jejím dítětem? Potřásla hlavou. Prostě to nedávalo smysl. Ana byla tak milá, tak hodná na Mila a tak *pohodová* – jen co ji najali, dokonale mezi ně zapadla. Muselo jít o nějaké nedorozumění.

„Máte nějakou Aninu fotografii?“ zeptala se McConvilleová.

„Ano, vydržte,“ řekla Marissa a začala listovat v telefonu. Ana jí během dne pořád posílala fotky – Milo na hřišti, Milo

na zahradě, společná usměvavá selfička z přístavu v Dún Laoghaire. Našla jednu fotku starou pár týdnů – Aniny dlouhé tmavé vlasy lesknoucí se ve slunci, její široký úsměv, sluneční brýle zakrývající hluboké hnědé oči. Milo vedle ní, hlavu u té její, na tváři stejně široký úsměv. Jeho blondaté vlasy po ramena byly ve slunci ještě světlejší než obvykle. Marissa podala telefon Breenovi.

Bylo to jako zlý sen. Před hodinou jela vyzvednout svého syna ke kamarádovi a teď od ní policie chtěla fotky chůvy.

„Díky. Pošlu si ji do svého telefonu a předáme ji na stanici.“

McConvilleové zazvonil telefon. Zvedla se a vzala si hovor do chodby. Marissa taky vstala.

„Musíme je jít hledat.“

Breen potřásl hlavou.

„Potřebujeme, abyste zůstala tady, kdyby se Ana objevila, a taky to s vámi všechno probrat, abychom měli co nejvíc podrobností. Už je hledají strážníci. Tady jste mnohem užitečnější.“

A vtom přišly slzy. Marissa se zajíkala panickými vzlyky, které celou hodinu zadržovala. Peter ji objal.

„Bude to dobré. Ana Mila naprosto zbožňuje, sama jsi to řekla. Za chvíli se vrátí a bude se stydět za to, jaké potíže způsobila. A pak se budeš stydět ty za to, že jsi o ní pochybovala, nemám pravdu?“ Opřel se, vzal do dlaní její obličej a pokusil se o úsměv. „A do té doby znovu obvoláme všechny rodiče. Třeba s Anou dnes při vyzvedávání dětí někdo mluvil.“

Marissa přikývla a posadila se zpátky.

„Máte na všechny ty rodiče čísla?“ zeptal se Breen.

„Ano, někde v e-mailu mám excelovou tabulku...“ Marissa začala hledat v telefonu, až našla, co potřebovala. „Je jich tam asi dvacet. Pár lidí se tam nezapsalo.“

„Dobrá. Rozdělíme si je a začneme je obvolávat,“ navrhl Peter a naklonil se jí přes rameno. Breen přikývl. Možná proto, že to považoval za praktické, nebo aby měli nějakou činnost. Marisse to bylo fuk, ale nedokázala jen tak nečinně sedět a čekat.

„Já taky pomůžu,“ řekla Esther a vyndala svůj telefon. A zatímco strážníci střídavě vstávali a zase si sedali, aby vyřídili telefonáty ze stanice, Marissa, Peter a Esther tam seděli a volali rodičům všech prvňáčků z kerryglenské národní školy, jestli někdo z nich neviděl Mila Irvina.

4

Jenny Pátek

Jenny se ušklíbala při pohledu na svůj odraz v zrcadle. Černé šaty, lodičky a rudá rtěnka. Není to příliš? Nikdy nevěděla, jak moc může být taková pracovní večere nóbl. Natočila se bokem. Ramínka šatů byla trochu moc tenká, a tak si přes šaty oblékla sako. Mnohem lepší. Na pracovní večeri rozhodně. Dělalaby si s tím takovou hlavu, nebýt té noci v Nantes nebo kdyby neměl přijít Mark? Jako na zavalanou jí zapípal telefon. Mark. Dala si na oči brýle, aby si zprávu přečetla.

Pár lidí z londýnské kanceláře jde před večeri na drink. Irský bar kousek od Champs Elysées [píše se to tak?] – blízko restaurace. Přidáš se?

Vytukala odpověď.

Musím ještě zavolat domů. Uvidíme se v restauraci. Pak druhou větu trochu upravila. *Všichni se uvidíme v restauraci.* Drobná slůvka dokázala divy, stejně jako špatný dojem. Nebo taky ne. Možná to zase jen příliš domýšlela.

Podívala se, kolik je hodin. Za pár minut sedm, takže doma šest. Richie už by měl být s Jacobem. Vytočila jeho

číslo a při čekání si omotávala kolem prstu pramen vlasů. Najednou pocítila potřebu s Jacobem mluvit.

„Čau.“ Richie už nemohl znít znuděněji. Jak se jim tohle stalo? Kde mezi nimi vznikl tenhle odstup? Myšlenku se-
třásla. Hádky po telefonu nikdy nekončily dobře.

„Nazdar. Za chvíli vyrazím na večeři. Další večer plný mar-
né snahy o zajímavou konverzaci na téma investiční bankov-
nictví. Proč na to nejsou nějaké kurzy?“ Rozpačitě se zasmá-
la při pomyslení, že už nezvládá ani konverzaci s vlastním
manželem. „To je fuk, jenom jsem vás chtěla pozdravit, kluci.
Jak se má Jacob?“

„Ještě jsem ho nevyzvedl – zrovna tam jedu.“

„Ale Richie! Děti se přece vyzvedávají v pět hodin!“

„Je v pohodě. Určitě je rád, že si má s kým hrát.“

A už to tu bylo zase. Zase to jeho rejpaní. Jako by snad
všechno vyřešilo další dítě.

„Můžeš tam zajet hned? Napíšu Sarah, že jsi na cestě.
Bude si dělat starosti.“

„Klídek. To ty všechna tahle pravidla tolik prožíváš –
ostatní si z každé maličkosti hlavu nedělají.“

Kousla se do rtu. Richie zjevně nechápal, že být outsi-
derem ve škole, kde se všichni rodiče znají, bylo dost těžké
samo o sobě – a ještě k tomu otravovat lidi pozdním vyzve-
dáváním svého dítěte?

„Zavoláš mi, až dorazíte domů? Já jenom... Před chvílkou
se stala taková divná věc. Marissa Irvinová si myslela, že je
u nás její syn a hraje si s Jacobem. Teď už je to snad v po-
řádku, ale nemůžu na to přestat myslet. Představuju si, jaké
by bylo nevědět, kde je mé dítě. Chápeš?“

Ticho. A pak zvuk chrastících klíčů.

„Richie? Jsi tam?“

„Jo, nastupuju do auta. Zavolám ti, až se vrátíme.“

A zavěsil. Jenny seděla na okraji hotelové postele a zírala na telefon. Bez velkého přemýšlení vyhledala číslo na Sarah Rayburnovou a stiskla Volat.

„Zdravím, tady Jenny. Mrzí mě, že je Jacob ještě u vás – jsem pracovně pryč a zrovna jsem volala Richiemu. Už je na cestě.“

„V pohodě. Dívají se spolu na telku. Normálně ji při hraní nepouštím, ale musela jsem vynést svou nejmladší nahoru – už měla být vykoupaná.“

Sakra. „Bože můj, promiň. Richie tam bude každou minutu.“

„To je dobré, nedělej si starosti. Už bych ji měla jít převléct do pyžama...“

„Poslyš, ještě jedna věc... Měla jsem takový zvláštní telefon od Marissy Irvinové. Myslela si, že je Milo u nás doma. Říkala, že ti taky zavolá.“

„Já vím, je to divné!“ Jako by se Sarah najednou chtělo zase klábosit. „Sháněla na tebe číslo, a když jsem jí řekla, že je Jacob tady, málem *umřela*. A bylo ticho. Myslím, že jsem Marissu Irvinovou ještě neslyšela mlčet. Obvykle je tak... *sebejistá*.“

„To je pravda...“ přisvědčila Jenny, i když nechápala, jak to spolu souvisí. „Nevíš, jestli už je všechno v pohodě? Přišli na to, kde Milo byl?“

„Myslím, že ne. Zrovna mi volal Peter, její manžel. Volají všem rodičům ze třídy, jestli někdo viděl, kdo Mila vyzvedával. Dovedeš si to *představit*?“

To tedy nedovedla. Jednou Jenny na pláži ztratila dohled nad Jacobem a pořád si ještě pamatovala tu paniku při hledání. Netrvalo to víc než dvě minuty, ale nikdy na to nezapomene.

„Bože můj, to je hrůza.“

„Ano, zvlášť když Marissa Mila tak *opěvuje* – však víš, jak vždycky říká, že je nadaný a zvláštní.“

Jenny se s Marissou potkala jen jednou, takže nevěděla, co je na tom pravdy, ale teď každopádně nebyla vhodná chvíle na skryté narážky.

„No, řekla bych, že proto, že je to její jediné dítě...“ odvětila.

„Moje slova. Opěvovaný prvorozený syn. Je těžké takového jedináčka nerozmazlovat. Ups... promiň, nic proti – ty určitě svého Jacoba nerozmazluješ! No nic... Když mi Peter volal, ptal se, jestli jsem při vyzvedávání dětí viděla jejich hlídačku Anu,“ řekla Sarah. „Zřejmě se s ní nemůžou spojit. To je nějaké divné, ne? Dnes odpoledne měla být pryč, ale oni si teď myslí, že byla možná u školy.“ Poslední větu Sarah obzvlášť zdůraznila.

„Nejspíš se v tom snaží nějak vyznat. Carrie – naše hlídačka – jednou taky přišla ke škole, i když měla volno. Prostě si popletla dny. To se asi stává.“

„Hmm... Znělo to, jako že jde o něco víc. To člověka zarazí, co?“

„To jo...“ opáčila Jenny, ač neměla sebemenší tušení, o čem to Sarah mluví.

„Vím, že to není korektní,“ pokračovala Sarah, „ale já bych asi cizinku jako chůvu nenajala. Mají úplně jinou výchovu než tady u nás.“

„Vážně?“

„Co my víme o tom, jak přemýšlí člověk z Peru? Já bych prostě nemohla najmout někoho z úplně jiné kultury.“

Jenny nevěřicně zamrkala a přemýšlela, co říct. Později ji – jako vždycky – napadne hromada trefných odpovědí, ale v té chvíli žádnou neměla. Odmlku zaplnila Sarah.

„Chápu, že to pro někoho, jako jsi ty, zní přehnaně, ale takhle to tady prostě chodí.“

Jenny byla naprosto zmatená. „Někoho, jako jsem já?“

„Myslím člověka, co žije v zapadákově. Dovedu si představit, že na venkově zná každý každého, lidi si doma nezamykají a nikdo tam nemá chůvu. V Dublinu je to jiné. Obzvlášť v Kerryglenu.“

„Já jsem ale z Corku a v Dublinu žiju patnáct let. Na venkově jsem nikdy nežila. Ale i kdyby –“

Sarah ji přerušila. „Zkrátka chci říct – ať je to s tou chůvou divné, nebo ne –, že se Milo ještě neobjevil.“

„Pane bože, chudák Marissa. Teď ji nebudu obtěžovat, ale třeba bys mi mohla napsat ty, až ho najdou, ať vím, že je Milo v pořádku?“

„Jistě,“ řekla Sarah, za níž se ozvalo kvílení batolete. „Někdo zvoní, asi tvůj manžilek. Měla bych jít.“

Zběžně se rozloučily a Jenny obestřelo ticho hotelového pokoje. Měla z toho všeho divný pocit. Aspoň že už je Richie tam a Jacob je v pořádku. Je ale v pořádku *ona*? Je v pořádku Richie? To tak jasné nebylo.

5

Marissa Pátek

Marissu už bolela ruka z toho, jak si tiskla k uchu telefon. Před každým hovorem se modlila, aby tentokrát místo neustálého *Ne, je mi líto, neviděla jsem ho* slyšela *Ano! Je v pořádku*. Nikdo však nic takového neřekl. Slyšela jen strach, zvědavost, soucit a jednou nebo dvakrát taky náznak čehosi jiného – napjatého očekávání dramatické zápletky v jinak bezvýrazném listopadovém večeru. Každých pár minut zkusila znova vytočit Anino číslo, ale pořád to nikdo nebral. Esther udělala další čaj, který nikdo nechtěl, ale všichni ho pili, a Peter rozpačitě navrhl, aby šla domů. V žádném případě, odvětila. Na večer nemá žádné plány a neodejde, dokud nebude vědět, že je chlapec v bezpečí.

Detektiv seržant McConvilleová byla opět na chodbě, kde něco mumlala do telefonu, načež se vrátila. Její výraz prozrazoval, že se něco změnilo.

„Co se děje?“ zeptala se Marissa a vstala.

„Obávám se, že o Milovi nemáme žádné zprávy, ale podařilo se nám najít adresu Any Garciové a promluvit si s jejími spolubydlícími. Nikdo z nich ji dnes neviděl. Když ráno odcházeli, ještě spala, ale získali jsme od nich číslo na jejího

přítele a momentálně se mu pokoušíme dovolat. Má vypnutý telefon, ale budeme to zkoušet dál. Podle jednoho z těch spolubydlících prý Ana plánovala jet kolem třetí hodiny odpoledne do města a sejít se s přítelem v jeho kanceláři, odkud měli odejít na vlak do Galway.“

„Škola končí ve čtrnáct dvacet. Možná vyzvedla Mila a hned potom jela do centra,“ řekla Marissa. „Ale proč by ho proboha brala do Galway?“

Podívaly se na ni čtyři prázdné tváře. Nic z toho nedávalo smysl.

„Potřebuju na vzduch,“ pronesla Marissa, vydala se k proskleným dveřím a otevřela je. „Budu volat Aně.“

Venku chvíli jen tak stála a vdechovala mrazivý večerní vzduch. Milo musí být s Anou. To bylo jediné rozumné vysvětlení. Pan Williams přece tvrdil, že ho vyzvedávala ona. Třeba jim Ana říkala, že chce Mila vzít do Galway, a nějak jim to uniklo – jako spousta dalších rozhovorů na konci náročného dne, které poslouchali jen napůl. Znovu vytočila její číslo a přála si, aby to Ana zvedla.

A vtom to uslyšela.

Ozývalo se to z konce zahrady, od ohromného dubu, na němž visela houpačka.

Rozběhla se po ztemnělé trávě, telefon stále u ucha, a zahleděla se na strom. Na otvor po suku, do něhož si Ana odkládala telefon, když Mila rozhoupávala. A tam ho spatřila. Světlo ve tmě a zvonění tak hlasité, že si říkala, jak je možné, že ho neslyšela dřív.

Anin telefon.

Zpátky v kuchyni Marissa celá udýchaná a roztřesená vtiskla telefon do rukou McConvilleové.

„Ten je Anin. Proto to nebrala – nechala ho tady. Není to poprvé, co ho tady zapomněla – mělo mě to napadnout! Určitě je to dobré znamení, že je ten telefon tady. Naše hovory neignoruje, prostě to zvednout *nemohla*. Chápete?“

Peter přikývl, ale jeho oči říkaly něco jiného.

„Co je?“

„Nic. Podívej, budeme dál dávat do kupy všechno, co o Aně víme – třeba se nám podaří zjistit, kde je v Galway ubytovaná.“

McConvilleová opustila místnost s Aniným telefonem v ruce a Breen otočil na novou stránku v zápisníku a čekal s připraveným perem. Marissa klesla do židle. Peter měl pravdu. Policii už řekli všechno, co o Aně věděli, ale neuškodí si to ještě jednou projít. A taky už zavolali všem rodičům.

„Dobrá,“ opáčil Breen. „Můžeme probrat, jak vypadá její typický den?“

„Ve čtrnáct dvacet vyzvedne Mila a přijde s ním sem, udělají spolu úkoly, pak si s ním hraje na zahradě nebo ho vezme na hřiště, když není moc zima. Dá mu večeři, a než přijdeme z práce, už je Milo v pyžamu. Pak jde na autobus domů. To je všechno. Asi to moc nepomůže... Je mi líto.“

„Všechno se nám může hodit. Co dělává předtím, než přijde k vám domů?“

Marissa se podívala na Breena a pak na Petera. Lehce pokrčil rameny.

„To opravdu nevím,“ odpověděla Marissa a otočila se zpátky na Breena. „Obvykle si trochu popovídáme, když přijdu z práce, ale většinou jen o tom, jaký měl Milo den. Ana toho o zbytku svého dne moc neříká a já se jí neptám.“ Marissa se zavrtěla na židli. Breen mlčel.

„To je pochopitelné,“ přerušila Esther nepříjemné ticho. „Zaměstnáváte ji a nechcete být vlezlá.“

„Přesně tak,“ přisvědčila Marissa a otočila se na Esther.
„Je tu proto, aby se starala o Mila, a to je hlavní.“

„Zjistili jste si na ni nějaké reference, než jste ji najali?“
ptal se Breen, obočí pozvednutá.

„Samozřejmě! Bože můj, nikdy bychom nepřijali někoho na hlídání svého dítěte, aniž bychom si ověřili jeho reference. Než přišla sem, pracovala ve škole v Peru. Dostala od nich výtečné doporučení. Najali jsme ji prostřednictvím agentury nabízející chůvy, takže byla prověřená i od nich, ale i tak jsme si pro jistotu její reference taky ověřili.“

Breen si něco zapsal a podíval se zpátky na Marissu. Svýma světle modrýma očima si ji zkoumavě prohlížel. Soudí ji?

„Mluvili jste s nimi?“

„Jistě. Říkali, že je ve své práci výborná.“

„Kde jste na ně získali číslo?“

„Z písemné reference.“

„Z té, kterou vám dala ona? Ověřili jste si to číslo?“

„Jak to myslíte?“

„Ověřili jste si to číslo na internetu, abyste se ujistili, že je ta reference skutečná? Jak víte, že jste hovořila s někým z té školy, a ne třeba s nějakou Aninou kamarádkou z Peru?“

Marisse vyschlo v ústech. Pokusila se vybavit si rozhovor se školou – znělo to jako nějaká starší žena s bezchybnou angličtinou. Marissa jí položila hromadu otázek a žena všechny trpělivě zodpověděla. A potom, když Marissa vyčerpala zásobu dotazů, žena přidala ještě pár dalších informací – že Ana nekouří, nepije a je jedním z nejspolehlivějších zaměstnanců, jaké ve škole kdy měli. Nechodila pozdě a nikdy nebyla nemocná. Pro Marissiny uši to bylo jako rajská hudba – každý totiž tvrdil, že největší problém s chůvami spočívá v nemocnosti. Co chcete dělat, když vaše chůva nepřijde do práce?

Jenže Marissa chtěla, aby se chůva o Mila starala u nich doma, s jeho vlastními hračkami, a tahle peruánská dívka, která neznala slovo nemoc, byla příliš dobrá na to, aby ji odmítla. Nebyla však příliš dobrá na to, aby byla skutečná?

6

Jenny Pátek

Jenny přepínala na obří televizi francouzské kanály a přitom neustále kontrolovala čas. Uběhlo půl hodiny od chvíle, kdy Richie vyzvedl Jacoba, ale pořád nezavolal. Nechtěla mu telefonovat, kdyby ještě řídil, ale už přece museli být doma. Nejspíš prostě zapomněl.

Zvedl to při Jennyině druhém pokusu o videohovor. Na displeji se objevil jeho obličej, nažloutlý pod kuchyňským světlem, za brýlemi unavené oči.

„Promiň, chtěl jsem ti zavolat, ale zrovna mu připravuju čaj.“

„To je v pohodě. Myslím, že stejně jedl u Sarah.“

„Ano, říkala, že jsi volala. Nebylo nutné z toho dělat kovbojku – vypadám, jako bych ho zapomněl vyzvednout.“

„Ale ne, proto jsem nevolala!“ bránila se Jenny a začala si omotávat vlasy kolem prstu. „Volala jsem jí kvůli tomu pohřešovanému dítěti. Chtěla jsem zjistit, jestli je něco nového. Dovedeš si představit, že by šlo o Jacoba?“

Richieho tvář trochu roztála. „Já vím. Je to noční můra.“
„Je něco nového?“

„Nic jsem neslyšel, ale na sociálních sítích jsem četl, že strážníci vydali upozornění s Milovou fotkou a taky fotkou jejich chůvy. Zřejmě ho ze školy vyzvedávala ona.“

„Jacob o tom ví?“

„Ne, ale asi se to všichni dozví v pondělí ve škole.“

Bože můj. Jenny se zachvěla při pomýšlení, že bude Milo v pondělí pořád pohřešovaný.

„A jak se vlastně má Jacob? Vyřídíš mu, že až se zítra uvidíme, postavíme spolu to nové lego ninjago?“

„Už je hotové,“ řekl Richie. „Na začátku týdne ho s ním postavila Carrie.“

„Aha... Měla jsem to v plánu já. To je škoda.“

„No, Carrie byla zrovna tady, když se do toho chtěl pustit. Nebylo by fér mu to upírat jenom proto, že jsi v práci.“

Upírat? Odkud tohle má? Tráví příliš času se svou matkou.

„Ne, jistěže ne, tak jsem to nemyslela. Je skvělé, že to s ním udělala Carrie. Dej mi ho k telefonu, ano?“

Po třech minutách jednostranného rozhovoru („Tak co bylo dnes ve škole?“ a „Co jste hráli na dvoře?“) si Richie vzal telefon zpátky.

„Uvidíme se kolem oběda,“ řekla. „Vezmu si z letiště taxíka.“

„Tak jo. Jdeme k mámě na brunch, tak možná ještě nebudeme zpátky, když dorazíš.“

Potlačila povzdech a místo toho zvesela pronesla: „To neva, užijte si to. Oba vás miluju.“

„Tak ahoj.“

No super. Celé dopoledne bude poslouchat matčin výčet všeho, co dělají špatně. A na samém vrcholu seznamu její klasické: *Jenny není vůbec doma*. Což tedy rozhodně nebyla pravda. Byla doma mnohem víc, než by byla před deseti lety. Nejvyšší pozice v investičním bankovníctví byly překvapivě flexibilní a díky její nové roli šéfky firemního rozvoje nikoho nezajímalo, jestli jednou dvakrát do týdne, pokud bude mít hotovou svou práci, skončí dřív, aby vystřídala Carrie.

Jenže Adeline Furlong-Kennedyová byla jiného názoru. Její vnuk potřebuje svou matku doma, tak jako byla kdysi doma ona pro Richieho a jeho sourozence. Tím bylo všechno dáno. Žádné kompromisy, žádné uznání skutečnosti, že se za posledních čtyřicet let od doby, kdy měla děti ona, dost věcí změnilo. Teď bude mít celé dopoledne na to, aby na Richieho spustila lavinu svých pouček.

Bývaly doby, kdy s Richiem od Adeline odcházeli a společně se smáli jejím průpovídkám. Jejím tvrzení, že to jde s místními čajovny z kopce, když už nikdo nemluví spisovnou angličtinou. Jejím obavám z debaty o sňatcích homosexuálů – byla sice všemi deseti pro rovnoprávnost, ale co když tu debatu uslyší děti a rozhodnou se být taky homosexuálové? Jenny se Richieho ptávala, jak se mu navzdory tomu všemu podařilo vyrůst v normálního člověka, a on vždycky jen potřásl hlavou a varoval ji, ať si radši dává pozor – jednoho dne by se totiž mohl proměnit ve svou matku. Teď byl tenhle skrytý smích jen jakousi vzdálenou vzpomínkou a ona netušila proč. Začínají se jeden druhému odcizovat, jako se to stává spoustě jiných párů? Ve skutečnosti to však spíš než odcizování bylo odtahování – a odtahoval se Richie. Jenny s povzdechem sevřela v ruce kartu od pokoje, oblékla si kabát a vyrazila do deštivé pařížské noci.

Než dorazila na Rue de Ponthieu, všichni už přešli z baru do restaurace. Už na ni mával Mark, který jí držel místo.

„Zachránil jsem tě, abys nemusela sedět vedle Pierra,“ špitl s širokým úsměvem, zatímco si Jenny věšela kabát na opěrku židle. „Drink mi můžeš koupit později.“

Jenny mu oplatila úsměv a otřela si z brýlí kapky deště. „Díky. Po tom, jaký mám za sebou večer, bych asi klábosení s šéfem nezvládla.“

„Aha – všechno v pohodě?“

„Jo, všechno v pohodě – jenom klasické rodinné záležitosti, však chápeš.“

Přikývl, ač to ve skutečnosti chápat nemohl. On doma neměl potrhlou manželku, vlastně neměl vůbec žádnou, a nikdo mu nedával najevo, že opouští malé dítě a jede si na služebku.

Z opačné strany stolu na ni kývl šéf.

„Jenny, vítej. Taky jsem ti držel místo – myslel jsem, že spolu probereme ta nová KUVčka. Ale to nevadí. Promluvíme si později, ano?“

Ach bože. V pátek večer se bavit o klíčových ukazatelích výkonnosti. A to si kdysi myslela, že budou služebky zajímavé. Usmála se na Pierra.

„Jistě, to bude fajn.“

„Ach jo, Pierre, dopřej jí chvilku klidu,“ pronesl Mark. „Je příliš slušná na to, aby to řekla sama, ale utekla z rodinného kolotoče, aby si užila večer v Paříži. Mluvit o práci je to poslední, co ji teď zajímá!“

„To je pravda. Kolik máš dětí, Jenny?“

„Jen jedno,“ řekla Jenny a čekala neodvratnou reakci. Všichni měli na Jacobovo jedináčkovství jasný názor. *Nebylo by pěkné, kdyby si mohl hrát s bráškou nebo sestřičkou? Nebo Není čas na druhé? Nebo Adelinino oblíbené Vůči tomu dítěti není fěr, že ho necháváte takhle samotného.*

Pierre však jen přikývl. „My to máme stejně. Ale můj syn je asi starší, už je mu čtrnáct. Podobá se ti tvůj syn – má taky zrzavé vlasy?“

Jenny se usmála. „Ano, má stejně zrzavé vlasy jako já, ale podařilo se mu vyhnout mé bledé pleti – má ji tmavší po tátovi a taky má po něm hnědé oči.“ Uvnitř celá vřela v očekávání toho, jak se vrátí domů za Jacobem, obejmě ho

a pak se oba oblečou do pyžama a užijí si spolu sobotní večer u nějakého pěkného filmu.

„A kdo se o něj teď stará, když jsi s námi tady v Paříži?“

„Je s ním můj manžel – je to středoškolský učitel, takže je doma většinou dřív než já. A ve zbytku času je s ním naše hlídačka Carrie. Funguje nám to dobře,“ dodala a napadlo ji, koho se vlastně snaží přesvědčit.

„A ty, Marku,“ pokračoval Pierre. „Máš taky děti?“

„Bože můj, ne, jsem rezolutně single.“

„Máš rád svou svobodu?“

„No, klidně bych se své svobody vzdal pro tu pravou, jenže to by se ona asi musela taky chtít všeho vzdát. A v tom je nejspíš ten háček,“ řekl a podíval se na Jenny.

Jenny zrudla a v duchu proklínala to zrádné červenání, které ji pokaždé prozradilo. Díky bohu za to tlumené osvětlení. Mark stejně nejspíš nemluvil o ní, to si to ona jen příliš domýšlí. Jenže co ta noc v Nantes? Nebylo pochyb, že mluví o ní. Pamatuje si to ještě vůbec? Tehdy vypili dost červeného vína a pak přešli na absint. Příšerný nápad v jakékoli situaci, natož na pracovní cestě, na které zůstávala přes noc, a navíc s kolegou z práce. Kolegou, který byl s každou skleničkou o něco důvěrnější a zapomínal na to, že je Jenny vdaná. Naštěstí na to pamatovala *ona* – i když to bylo o fous – a odešla do svého pokoje sama, navzdory Markově návrhu, že ji nahoru doprovodí, a jejímu prchavému, *velmi* prchavému instinktu říct ano.

„Třeba dnes potkáš krásnou Francouzku, která tě svede, aby se mohla přestěhovat do naší země,“ řekl Pierre. „Nebo se přesuneš do pařížské kanceláře!“

„Ále, na to jsem příliš velký lenoch. Jestli se vůbec někdy usadím, tak v Irsku, a budu mít hromadu dětí, co si budou kopat do míče na poli za domem.“

Jenny si Marka najednou dovedla v takové situaci živě představit – jeho dlouhé nohy v džínách místo obvyklého pracovního oblečení a přes tmavé kudrnaté vlasy čepici, jak s rukama v kapsách kope do míče a na tváři mu září charakteristický široký úsměv. S Jacobem by mu to šlo. *Kristepane*, co to dělá? Dala si pořádný lok vína a při pohledu na Marka zjistila, že se na ni usmívá, načež ještě víc zrudla.

Telefon jí zavibroval v pravou chvíli.

„Promiňte, tohle musím vzít,“ zamumlala, ač nevěděla, kdo volá.

Venku, v chladném pařížském vzduchu, hovor přijala. Volající vysvětlil, že je ze stanice blackrocké gardy. Je si vědom skutečnosti, že Jenny nedomluvila, aby Milo to odpoledne přišel k ní, ale potřebuje to probrat přímo s ní. Posílala Marisse nějakou zprávu? Ví, kdo ano? Ne, řekla Jenny. Žádné hrací odpoledne nedomlouvala a neví, kdo ty zprávy posílal. Když ukončila hovor, chvíli jen stála, zády opřená o stěnu restaurace. Zachvěla se a při pohledu na třpytící se Paříž za mlžnou oponou deště si přála, ať už je doma s Jacobem. Ne proto, že by měla důvod k obavám, ujišťovala sama sebe – s Richiem je přece stejně v bezpečí jako s ní. Z celé té věci totiž byla hluboce nervózní, obzvlášť z té zprávy, která to odpoledne měla zorganizovat. Bylo její jméno jen náhodně vybráno z třídního seznamu? A pokud ne – proč by si ten, kdo tu zprávu poslal, vybral zrovna *ji*?